

Nr 46.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av väckta motioner angående viss ändring i förordningen om skatt å elektrisk kraft.

I de inom riksdagen väckta, till bevillningsutskottet hänvisade likalydande motionerna I: 169 av herr *Svärd* och II: 370 av herrar *Sjölin* och *Edström* har hemställts, »att riksdagen måtte besluta att s. k. processkraft, i huvudsak använd inom den elektrokemiska och elektrotermiska industrien, icke skall drabbas av skatt på elektrisk kraft enligt samma förordning samt att vederbörande utskott måtte utarbeta härför erforderlig författningstext».

Beträffande motiveringen för det i motionerna framställda yrkandet får utskottet, i den mån redogörelse härför ej lämnas i det följande, hänvisa till motionen I: 169.

Enligt 1 § förordningen den 1 juni 1951 (nr 374), sådant detta författningsrum lyder enligt förordningen den 23 maj 1952 (nr 358), skall den som inom riket för användning i industriell rörelse förbrukar mer än 40 000 kilowattimmar elektrisk kraft för driftställe under helt beskattningsår för förbrukningen till staten erlægga särskild skatt (*elskatt*). Härvid skall kraft, som icke yrkesmässigt distribueras av skattskyldig förbrukare, anses vara förbrukad i dennes rörelse.

Elskatt skall icke utgå för elektrisk kraft som

- a) framställs och förbrukas inom Gotlands län,
- b) nyttiggöres inom rörelse för produktion eller distribution av elektrisk kraft, eller
- c) nyttiggöres för produktion och allmän distribution genom ledningsnät av gas eller för allmän distribution av vatten.

Elskatten utgår enligt 3 § i förordningen med tio procent av kraftens beskattningsvärde. Detta värde är lika med summan av de avgifter, som förbrukaren har att erlægga för den elektriska kraften, eller, i den mån producent eller yrkesmässig distributör själv förbrukar kraften, summan av de avgifter, som skulle ha utgått, därest kraften försålts för likartad användning som hos producenten eller distributören.

Skyldighet att erlægga elskatt inträder enligt 4 § nämnda förordning, då den elektriska kraften yrkesmässigt distribueras till förbrukare, som icke samtidigt är producent eller yrkesmässig distributör (*skattepliktig distribution*) eller då den av producent eller yrkesmässig distributör nyttjas i egen rörelse (*skattepliktig egenförbrukning*).

Enligt stadgande i 3 § elskatteförordningen äger Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, kontrollstyrelsen medgiva de avvikelser från bestämmelserna angående skattens bestämmande, som med hänsyn till särskilda omständigheter må finnas påkallade. I 5 § samma förordning stadgas, att Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, kontrollstyrelsen äger, då synnerliga skäl därtill är, medgiva befrielse från eller återbäring av skatt.

Tillämpningsföreskrifter till elskatteförordningen finnes upptagna i kungörelsen den 1 juni 1951, nr 375, ändrad genom kungörelse den 30 maj 1952, nr 359. Enligt 7 § i kungörelsen skall vid kontrollstyrelsens sida finnas en särskild rådgivande nämnd, elskattenämnden, med uppgift att till styrelsen avgiva yttrande och förslag i ärenden rörande elskatt. Innan kontrollstyrelsen fattar beslut i sådana ärenden av principiell betydelse eller eljest av större vikt, skall styrelsen höra elskattenämnden.

Efter framställningar av vissa tillverkare inom elektrokemisk och elektrotermisk industri har Kungl. Maj:t genom beslut den 9 maj 1952 med stöd av 3 och 5 §§ elskatteförordningen medgivit viss nedsättning av beskattningsvärdet för elektrisk kraft. Enligt beslutet har beskattningsvärdet för elektrisk kraft, som av sökandena förbrukas vid elektrokemisk och elektrotermisk tillverkning, fastställts till 1,5 öre för kilowattimme för kraft, som förbrukats före den 1 april 1952, samt till 1 öre för kilowattimme för kraft, som förbrukats eller kommer att förbrukas från och med nämnda dag, dock att i båda fallen beskattningsvärdet skall utgöras av det tillämpade kraftpriset, därest detta är lägre än nyss sagts och under förutsättning tillika att priset icke fastställts särskilt lågt på grund av intressegemenskap. Samtidigt har kontrollstyrelsen bemyndigats att för annat företag än nu nämnts, vilket förbrukar elektrisk kraft vid elektrokemisk eller elektrotermisk tillverkning, fastställa ett efter förenämnda grunder beräknat beskattningsvärde. Med stöd av detta bemyndigande har kontrollstyrelsen — i vissa fall efter hörande av elskattenämnden — medgivit tillämpning av ett efter angivna grunder fastställt beskattningsvärde för kraft, som användes vid elektrokemisk eller elektrotermisk tillverkning.

Den elektrokemiska och elektrotermiska industriens speciella förhållanden var föremål för uppmärksamhet redan i samband med elskattens införande vid *1951 års riksdag*. Krav på att berörda industri skulle helt undantagas från beskattning framställdes av Sveriges kemiska industrikontor i remissyttrande över den promemoria som låg till grund för proposition nr 143 till 1951 års riksdag med förslag till elskatteförordning (prop. s. 33—34). I frågan om skatten skulle komma att övervältras på konsumtionen förutsatte departementschefen i förenämnda proposition att på industriens och det övriga näringslivets områden så torde komma att ske på vissa håll i dåvarande läge. Detta gällde, uttalade departementschefen vidare, sådana

produktionsgrenar, där elektriciteten spelade en förhållandevis stor roll bland produktionskostnaderna såsom exempelvis den elektrokemiska och elektrotermiska industrien, i den mån de dåvarande marginalerna och prisförhållandena eljest motiverade en sådan övervältring.

Vidare må nämnas att i en till 1951 års bevillningsutskott ingiven framställning Stockholms superfosfat fabriksaktiebolag och Aktiebolaget Svenska aluminiumkompaniet uttalade, att elskatten skulle medföra orimliga konsekvenser för elektrokemiska och elektrotermiska industrier.

Ovannämnda proposition, som icke innehöll någon undantagsbestämmelse för den s. k. processkraften, bifölls oförändrad av 1951 års riksdag.

I anledning av den till 1952 års riksdag avlåtna propositionen nr 162 med förslag till ändring i elskatteförordningen framställdes i de likalydande motionerna I: 442 och II: 582 yrkande av samma innehåll som det nu till behandling föreliggande. På hemställan av 1952 års bevillningsutskott i betänkande nr 46 lämnade riksdagen motionerna utan åtgärd. I nämnda betänkande framhöll utskottet bl. a. att vid elskattens införande frågan om undantag från skatteplikt för processkraften prövades, varvid undantag icke ansågs böra stadgas, ävensom att möjlighet funnes för Kungl. Maj:t att vid skattens bestämmande beakta särskilda omständigheter samt befria från skatt, då synnerliga skäl vore för handen.

I en den 5 februari 1953 dagtecknad skrivelse har *Sveriges industriförbund* hos Kungl. Maj:t hemställt om förslag till riksdagen att elskatteförordningen snarast möjligt och senast med utgången av juni månad innevarande år skall upphöra att gälla.

I de föreliggande motionerna har erinrats om att det för den elektrokemiska och elektrotermiska industrien vore karakteristiskt att den förbrukade mycket stora kraftbelopp men att därav endast en obetydlig del eller upp till 10 procent användes såsom drivkraft, under det att de återstående ca 90 procenten, den s. k. processkraften, inginge såsom en integrerande del i själva tillverkningsförfarandet. Processkraften hade därför karaktären av en råvara, på vilken industrien i fråga baserade sin verksamhet.

En elskatt av 1 öre per kilowattimme motsvarade i genomsnitt 0,1 procent på saluttillverkningsvärdet vid livsmedels-, textil- och läderindustrierna, 1 å 2 procent i cellulos-, cement- och järnindustrierna men icke mindre än ca 12,5 procent inom de elektrokemiska och elektrotermiska industrierna. Elskatten hade därigenom drabbat dessa senare industrier avsevärt hårdare än andra. Möjligheten att övervältra någon del av elskatten på konsumtionen torde på grund av konkurrensen och ogynnsamma tullförhållanden vara högst begränsad vid en mera normal marknadssituation.

Synnerligen starka rättvise- och sakskaletalade för att skatten inom elektrokemiska och elektrotermiska industrierna begränsades till att träffa den egentliga drivkraften. Det hade icke varit avsikten att elskatten tillätes träffa en industriell råvara, varför det kunde motiveras att elskatteförordningen

jämkades på sådant sätt att den nuvarande diskrimineringen av den elektrokemiska och elektrotermiska industrien eliminerades. Några praktiska svårigheter medförde icke en dylik ändring. Den skattepliktiga kraftförbrukningen skulle kunna schablonmässigt fastställas till en för hela branschen likformig del av den totala kraftförbrukningen.

Över motionerna har utskottet under hand mottagit yttranden från kontrollstyrelsen, efter hörande av elskattenämnden, och Sveriges kemiska industrikontor.

Elskattenämndens majoritet (ledamöterna Wulff, Berggren och Thulin) avstyrker motionerna. Nämnden uttalar att det otvivelaktigt förhålla sig så, att kraftkostnaden i förhållande till övriga produktionskostnader vore — rent allmänt sett — hög inom den elektrokemiska och elektrotermiska industrien. Skillnaden i detta avseende mellan denna industri och andra industrier vore emellertid ingalunda så stor som kunde förefalla av de av motionärerna anförda sifferexemplen.

Med stöd av visst utredningsmaterial anser sig nämnden kunna utläsa dels att elskatten, relativt sett, varierade högst väsentligt för olika elektrokemiska och elektrotermiska produkter och dels att elskatten för ett flertal sådana produkter vore, relativt sett, lägre än för andra produkter som tillverkades utanför branschen.

Härefter har nämnden anförde följande.

Av det ovan anförda torde framgå, att en generell befrielse från elskatt för den elektrokemiska och elektrotermiska industrien skulle leda till befrielse från skatt även i fall, då elskatten icke är särskilt hög i förhållande till produktionskostnaderna i övrigt och där följaktligen skattebefrielse icke skulle te sig motiverad eller i vart fall icke mera motiverad än en skattebefrielse för en hel del företag utanför sagda bransch. Ej heller synes en total och generell skattebefrielse betingad av marknadsläget. Även om konkurrensen avsevärt skärpts efter elskattens införande, torde vinstmarginalen likväl icke i allmänhet ha krympt så, att elskatt icke skulle kunna rymmas däriinom. Härtill kommer att avgränsningen av begreppet processkraft icke är så enkel, som motionärerna synas föreställa sig. I åtskilliga fall, som kommit under nämndens bedömande, har det varit svårt att avgöra om elkraften varit en — såsom motionärerna uttrycka det — integrerande del i själva tillverkningsförfarandet. Med hänsyn till det sagda kan nämnden för sin del icke tillstyrka den nu ifrågasatta lagstiftningsåtgärden.

Därest skattelättnad eller total skattebefrielse skulle i vissa fall anses motiverad, bör denna — liksom hittills — medgivas dispensvägen efter prövning av omständigheterna i det särskilda fallet. Därvid bör enligt nämndens mening i första hand avseende fästas vid om kostnaden för elkraften i förhållande till övriga produktionskostnader är exceptionellt hög. Endast om så är fallet synes en skattelättnad motiverad. I andra hand bör avseende fästas vid förändringar i marknadsläget; tidigare möjligheter att övervältra skatten å konsumenterna kunna ha försvunnit, vinstmarginalerna kunna ha krympt så att elkraftbeskattningen kan framstå som alltför hård och på längre sikt skadlig. Den omständigheten, att kraften utgör en nödvändig produktionsfaktor — s. k. processkraft — synes icke i och för sig tillfyllest för skattebefrielse. De angivna synpunkterna kunna uppenbarligen under-

stundom bli tillämpliga även å andra industrier än den elektrokemiska och elektrotermiska. Utanför denna industri måste emellertid dispensmöjligheten med hänsyn till avgränsningssvårigheterna tillämpas med stor återhållsamhet.

Ledamöterna Björnbom och Carlsson ha i ett gemensamt yttrande ansett, att sådan elektrisk kraft som användes i de tillverkningsprocesser, som vore karakteristiska för den elektrokemiska och elektrotermiska industrien, borde vara fri från elskatt. Som stöd åberopades en av samma ledamöter den 10 november 1951 avgiven reservation mot ett av elskattenämnden avgivet yttrande i denna fråga. De i nämnda reservation anförda skälen hade under tiden efter dess avgivande väsentligt stärkts.

I nämnda reservation har erinrats om att elkraften för de ifrågavarande industrierna utgjorde den väsentliga råvaran, på vilken därjämte tillgången vore osäker och på vilken katastrofal knapphet ofta rådde. Dessutom hade de viktigaste utländska konkurrenterna inom denna industri tillgång till avsevärt billigare elkraft än de svenska producenterna, samtidigt som de senare arbetade under ytterst ogynnsamma tullförhållanden jämfört med de utländska producenterna. Vidare har mot bakgrunden av att elskatten vore en övervältringsskatt uttalats, att det vore orimligt, att den av råvaran elkraft i så hög grad beroende elektrokemiska och elektrotermiska industrien, vilken i vissa fall ej alls, i andra endast delvis skulle kunna övervältra elskatten på konsumenten, skulle belastas med en sådan skatt. Under hänvisning till vissa uttalanden av långtidsutredningen har reservanterna ytterligare framhållit den ifrågavarande industriens väsentliga betydelse för utvecklandet av svenskt näringsliv samt dess militärpolitiska värde vid avspärnings- och krigsförhållanden. Även med utgångspunkt från principen om skatt efter förmåga vore det oriktigt och orättvist att på den elektrokemiska och elektrotermiska industrien lägga en relativt sett tyngre skattebörd än på näringslivet i övrigt, eftersom denna industri — förutom att den vore mer kapitalkrävande och hade större kostnader för forskning än andra industrier — icke tillhörde de sektorer av vårt näringsliv, som gynnades starkt av den rådande internationella bristsituationen.

Kontrollstyrelsen förordar, att den s. k. processkraften icke genom stadgande i elskatteförordningen undantages från beskattning. Styrelsen anför bl. a. att enligt författningen möjlighet finnes att helt eller delvis undantaga viss kraftförbrukning från elskatt och att denna möjlighet i icke obetydlig omfattning begagnats. Därest redan i författningen kraftförbrukningen inom viss industri eller vid viss produktion skulle undantas från skatt, borde enligt kontrollstyrelsens uppfattning det vara klarlagt, att den ifrågakommande produktionen vore särskilt hårt drabbad av elskatten med hänsyn främst till kraftkostnadernas andel i varuvärdet. Föreläge ej sådana särskilda omständigheter borde det, såvitt kontrollstyrelsen kunde bedöma, vara tillfredsställande att på sätt hitintills varit fallet bedöma varje uppkommande fråga individuellt. Kontrollstyrelsen har i anslutning till detta uttalande lämnat följande upplysningar:

Kraftpriserna för elektrokemiska och elektrotermiska industrier torde för närvarande utgöra i genomsnitt 2 à 2,5 öre för kilowattimme. Elskatt härå, beräknad enligt de för skatteberäkningen gällande allmänna grunderna, 10 procent å kraftavgifterna, skulle utgöra 0,2 respektive 0,25 öre för kilowattimme. Det lämnade medgivandet att få erlægga skatten efter ett beskattningsvärde av 1 öre för kilowattimme, d. v. s. med 0,10 öre för kilowattimme, innebär således en icke oväsentlig skattelindring för här avsedda industrier. Såsom elskattenämnden påvisat är skattebelastningen i förhållande till salutillverkningsvärdet numera relativt sett icke påtagligt större inom den elektrokemiska och elektrotermiska industrien än inom industrien i övrigt. Beträffande vissa varor som icke tillverkas på elektrokemisk eller elektrotermisk väg är den relativa skattebelastningen till och med större än för varor tillverkade på dylik väg.

Sveriges kemiska industrikontor uttalar att, därest Industriförbundets framställning den 5 februari 1953 om elskattens upphävande icke skulle föranleda något beslut av innevarande års riksdag, kemikontoret tillstyrker att beslut fattas i enlighet med vad som föreslagits i motionerna. Kemikontoret har anfört bl. a. att elskatten drabbade de industrier, som använde kraften såsom processkraft, avsevärt hårdare än andra industrigrenar, inom vilka kraften användes såsom drivkraft. Det funnes dock exempel på att elskatt å sådan kraft, som icke av kontrollstyrelsen betraktats såsom processkraft, kunde drabba vissa tillverkningar med ett belopp som motsvarade omkring 1 procent av varans saluvärde, d. v. s. ungefär lika kraftigt som vad vore fallet i fråga om elskatten å processkraft. Under framhållande att motiveringen till elskatteförordningen berörde elkraftens användning endast såsom drivkraft har kemikontoret vidare uttalat att i och med att elskatten kommit att drabba även processkraft hade staten när det gällde den elektrokemiska och elektrotermiska industrien vidtagit en åtgärd, som innebure en diskriminerande punktbeskattning av en råvara, som nästan uteslutande användes inom de nämnda speciella industrigrenarna. Rörande möjligheterna till övervältring av skatten på konsumtionen har kemikontoret erinrat om att en radikal omsvängning av marknadsläget ägt rum i fråga om flertalet kemikalier. Rörande utvecklingen inom de tre huvudområden, som svarade för den största förbrukningen av processkraft och vartdera konsumerade ca 500 miljoner kWh per år med en skattebelastning av storleksordningen 500 000 kronor per år, har kemikontoret anfört följande:

Kväveprodukter och kalciumkarbid.

Detta är det enda av ifrågavarande områden, som fortfarande är föremål för priskontroll. De av myndigheterna fastställda priserna inbegripa kostnaderna för elskatt. För kvävegödselmedel, som äro de viktigaste produkterna på detta område, har det också hittills lyckats för tillverkaren att få ut de av myndigheterna fastställda priserna, vilket innebär att elskatten övervältras på konsumenterna. Men det må uppmärksammas att de fastställda priserna icke innebära någon som helst pris- eller avsättningsgaranti. Det tidigare underskottet på kvävegödselmedel i världen har redan förbytts i ett överskott med åtföljande helt förändrade marknadsförhållan-

den. I och med att försäljningarna för det nya gödselåret 1 juni 1953—31 maj 1954 börja om någon månad måste man därför räkna med att konkurrensen från utländska tillverkare kommer att pressa ned priserna å kvävegödselmedel väsentligt under den nuvarande nivån, så att det icke längre blir möjligt att övervältra elskatten på konsumenterna. I fråga om kalciumkarbid har en mycket kraftig försämring av läget ägt rum redan under fjolåret, vilket framgår av att exportkvantiteten under år 1952 sjönk till endast en fjärdedel av 1951 års siffra. Exportvärdet minskades från 4,6 till 1,0 miljoner kr.

Alkali och klor samt övriga elektrokemiska produkter.

I fråga om flytande klor har någon nedsättning av de inhemska priserna ännu icke ägt rum. Betydande prisfall ha däremot särskilt på senaste tiden ägt rum för alkali, vilket vid produktionen bildas jämsides med klor. Priset å natronlut för kontrakt om 1 000 ton NaOH per år har sjunkit från 42,5 öre i september 1952 till 39,5 öre vid årsskiftet och därefter ytterligare till 38,5 öre. Priset å samma vara i fast form (gjuten) sjönk för poster om minst 10 ton från 53 öre per kg i juli 1952 till 48 öre i september 1952, och därefter har priset sänkts ytterligare till 43,5 öre. För samma vara i form av flingor har priset sänkts från 60 öre till 46,5 öre per kg. Betydande prissänkningar ha även ägt rum för de kemikalier, vid vilkas tillverkning klor användes såsom råvara, t. ex. trikloretylen. En av tillverkarna på detta område har i höstas anhållit om befrielse från elskatt och därvid bl. a. framhållit att bolagets hela rörelse under tredje kvartalet visat underskott. Ett annat bolag har meddelat kemikontoret att enbart de prissänkningar, som bolaget måst företaga efter senaste årsskiftet å här berörda varuområde, beräknas medföra en inkomstminskning av mer än 800 000 kr., sedan hänsyn tagits till vissa sänkta råmaterialkostnader. Denna inkomstminskning motsvarar 4,5 % av föregående års försäljningssumma.

Ferrolegeringar.

För ferrolegeringar har den tidigare goda exportkonjunkturen numera försvunnit, och läget karakteriseras för närvarande av svagt köpintresse och hårt pressade priser. Det inträffade prisfallet uppgår till mellan 5 och 30 %. En av de största tillverkarna meddelar att dess försäljningsvärde för ferrolegeringar, som under år 1952 utgjorde ca 42 miljoner kr., för innevarande år beräknas nedgå till 30 miljoner kr. till följd av prisfallet och minskad avsättning icke minst på exportmarknaden. Produktionsminskningen torde kunna väntas bliva än större än ovannämnda nedgång i det beräknade försäljningsvärdet, enär bolagets lager av ferrolegeringar under fjolåret ökats med ca 4 miljoner kronor. Situationen är för bolaget så allvarlig att man måste överväga att helt nedlägga ett av de verk, där tillverkning hittills bedrivits. Utvecklingen av ferrokrom bryter i viss mån av mot den allmänna utvecklingen, enär priset å färdigprodukten här icke förändrats sedan 1 januari 1952. Räntabiliteten har emellertid även i detta fall väsentligt försämrats genom att priset å råvaran, krommalm, sedan dess stigit kraftigt. Räknat enbart på den kvantitet ferrokrom affiné, som förbrukas inom landet, motsvarar råvarustegringen som alltså icke täckes genom något förhöjt pris å färdigprodukten, ett belopp av 1,8 miljoner kr. per år.

Utskottet. I de föreliggande motionerna har yrkats den ändringen i förordningen om skatt å elektrisk kraft att s. k. processkraft, i huvudsak an-

vänd inom den elektrokemiska och elektrotermiska industrien, skall undantagas från beskattning. Till stöd härför har motionärerna åberopat, att elskatten drabbat nämnda industrier avsevärt hårdare än andra industrier främst därigenom att elkraften för de förstnämnda industrierna användes huvudsakligen som råvara och endast till obetydlig del som drivkraft samt att möjligheterna för de avsedda industrierna till övervältring av skatten på konsumtionen vore högst begränsade i en mera normal marknadssituation.

Yrkande av enahanda innehåll som det nu föreliggande framställdes i de likalydande motionerna I: 442 och II: 582 vid föregående års riksdag. På hemställan av 1952 års bevillningsutskott i betänkande nr 46 lämnade riksdagen motionerna utan åtgärd. Som skäl för sitt ställningstagande framhöll utskottet i nämnda betänkande bland annat, att redan enligt elskatteförordningens gällande avfattning möjlighet funnes för Kungl. Maj:t att vid skattens bestämmande beakta särskilda omständigheter samt att befria från skatt, då synnerliga skäl vore för handen.

Såsom framgår av den ovan lämnade redogörelsen innehåller elskatteförordningen bestämmelser enligt vilka Kungl. Maj:t eller, efter Kungl. Maj:ts bemyndigande, kontrollstyrelsen äger medgiva de avvikelser från föreskrifterna angående elskattens bestämmande, som med hänsyn till särskilda omständigheter må finnas påkallade, ävensom befria från eller besluta om återbäring av skatt, då synnerliga skäl föreligger. Med stöd av dessa bestämmelser har Kungl. Maj:t numera meddelat särskilda föreskrifter om beskattningen av elektrisk kraft, som förbrukas vid elektrokemisk och elektrotermisk tillverkning. Dessa föreskrifter går i korthet ut på att denna elkraft för närvarande beskattas efter ett beskattningsvärde av ett öre per kilowattimme i den mån det faktiska kraftpriset ej är lägre; skatten utgör sålunda högst 0,1 öre per kilowattimme.

Av det utredningsmaterial, som genom de föreliggande underhandsyttrandena förebragts, framgår bland annat att den relativa skattebelastningen för vissa produkter utanför området för den elektrokemiska och elektrotermiska industrien är lika hög eller till och med högre än för vissa produkter som framställts inom nämnda industri. Vad beträffar avsättningsförhållandena inom den elektrokemiska och elektrotermiska industrien torde dessa ej för närvarande generellt vara sådana att elskatten — i den mån övervältring ej kan ske — icke kan rymmas inom vinstmarginalerna. Skäl torde sålunda icke föreligga att genom lagstiftning meddela generella undantagsbestämmelser för den elkraft, som förbrukas inom elektrokemisk eller elektrotermisk industri. Framhållas må även att det av motionärerna använda begreppet processkraft icke synes fylla lagtekniska krav på en entydig begreppsbestämning. På grund av det anförda och med hänvisning till att gällande bestämmelser inrymmer möjligheter att vid förordningens tillämpning i de enskilda fallen eller mera generellt beakta särskilda omständigheter vid skattens bestämmande eller att befria från skatt, då synnerliga skäl är för handen, finner sig utskottet icke böra tillstyrka den i motionerna yrkade författningsändringen.

Under åberopande av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,
att de likalydande motionerna I: 169 av herr Svärd samt
II: 370 av herrar Sjölin och Edström angående viss ändring
i förordningen om skatt å elektrisk kraft icke måtte föran-
leda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 7 maj 1953.

På bevillningsutskottets vägnar:

ADOLV OLSSON.

Närvarande:

från första kammaren: herrar Sjödahl, Heüman, Franzon, Gustaf Elofsson*, Spetz, Velander, Falk, Ramberg, Söderquist och Patrick Nilsson; samt

från andra kammaren: herrar Olsson i Gävle, Kristensson i Osby, Sjölin, Olofsson, Brandt, Kollberg, Allard, Kärrlander, Vigelsbo och Nilsson i Svalöv.

* Icke närvarit vid justering av betänkandet.

Reservation

av herrar *Spetz, Velander, Söderquist, Kristensson* i Osby, *Sjölin, Kollberg* och *Nilsson* i Svalöv, vilka under åberopande av innehållet i de likalydande motionerna I: 169 av herr Svärd samt II: 370 av herrar Sjölin och Edström ansett, att utskottet bort hemställa,
att riksdagen måtte antaga följande

Förslag

till

förordning angående ändrad lydelse av 1 § förordningen den 1 juni 1951 (nr 374) om skatt å elektrisk kraft (elskatteförordningen).

1 §.

Den som — — — skatten restitueras.

Elskatt skall icke utgå för elektrisk kraft som

- a) framställes och förbrukas inom Gotlands län,
- b) nyttiggöres inom rörelse för produktion eller distribution av elektrisk kraft,

c) nyttiggöres för produktion och allmän distribution genom ledningsnät av gas eller för allmän distribution av vatten, eller

d) användes såsom s. k. processkraft för elektrotermiska och elektrokemiska ändamål.

Vid tillämpningen --- — — av kraften.

Denna förordning träder i kraft dagen efter den, då förordningen enligt därå meddelad uppgift utkommit från trycket i Svensk författningsamling.